

Brief van een mama!

SCHOOLJAAR 2015-2016

Nu de inschrijvingen voor de Halse scholen volop bezig zijn, gingen we eens op zoek naar ouders, die vorig jaar gekozen hebben voor onze school.

Enthousiast kregen we reactie. En die delen we graag met jullie.

Bedankt om jullie indrukken te delen.

29 augustus.

Ik: 'Bijna school he, kindjes. Die opendeurdag gisteren was zó tof. En zo'n leuke juffen dat jullie hebben! En een klas vol Pipi Langkousjes? Dat moet lukken, net waar jij gek op bent! En bij jou, schattie, zo veel speelgoed! En dan die poppenhoek! Hebben jullie er zin in?'

Zij: 'Ja, mama! Gaan we verder spelen?'

30 augustus.

Ik: 'Nog 2 keer slapen en dan het 1^e leerjaar. Leuk he! Toch? Heb je zin?'

Hij: 'Ja hoor! Dan word ik een leerling!'

Ik: 'En jij naar de 1^e kleuterklas in de Panoramashoel! Dat gaat leuk zijn! He?'

Zij: 'Panoramashoel? Ja, leuk. Gaat juf Nele daar ook zijn?'

Ik: slik. (*Juf Nele was de juf van de onthaalklas in de vorige school.*)

31 augustus. 10u.

Ik: 'Nog 1 keer slapen en dan naar jullie nieuwe school! Waauw, dat gaat tof zijn!'

Zij: 'Nog 1 keer slapen al? Ik ben benieuwd...'

31 augustus. 11u.

Ik: 'Speciaal he, zo'n nieuwe school. En dan nog naar het 1^e leerjaar! En de 1^e kleuterklas! Toch ook een beetje spannend. Of niet?'

Zij: 'Ja, mama.'

31 augustus. 12u30.

Ik: 'Morgen terug vroeg opstaan hoor, school begint. Nieuwe school!'

Zij: 'Jaaaaaaa mamaaa...maar waarom zeg jij dat altijd?'

31 augustus. 12u35.

Wij: 'We gaan ze niet te nerveus maken he. We zullen er nu een beetje over zwijgen...'

Maar wie was hier eigenlijk een beetje nerveus aan het worden?

En dan **1 september**. Vroeg uit de veren. De organisatie verloopt vlekkeloos, zoals alleen maar op een 1^e schooldag mogelijk is. Mama en papa, beiden zenuwachtiger dan de *kleuter* en de *leerling* zelf, brengen de kindjes samen naar school, wat op zich ook al een heel uitzonderlijke gebeurtenis is. Net op het belsignaal komen we aan de GATE, zoon klaar om in te checken en het nieuwe schooljaar tegemoet te vliegen. Gauw met dochter het bergje aflopen naar de kleuterklas, waar de kleuters al naar hun klasje vertrokken zijn. Een kusje, een beetje steviger knuffelen dan op de andere 181 schooldagen, nog een kusje, nog een knuf-

fel, toch nog maar een laatste kusje en dan gauw weg 'want het afscheid hou je best zo kort mogelijk'. Wordt gezegd. Maar voelt niet zo aan. Gelukkig neemt een lieve juf met een warme glimlach onmiddellijk haar handje over en leidt haar mee de klas in, wat de overgang toch wel een beetje verzacht. En dan snel het volle gemoed doorslikken om weer naar boven te crossen en daar een koffietje te drinken met de andere 'kleuter-af-ouders', terwijl beetje bij beetje de verhoogde spierspanning zich weer normaliseert en de ademhaling weer rustig wordt. In gedachten verzonken over hoe het ondertussen met de kindjes zou gaan, luisteren we naar de directeur die in een wolk van enthousiasme door een warme verwelkoming vliegt en ons weer een beetje in de realiteit laat landen. Oef, dit onthaalmoment was nét wat we nu nodig hadden.

Ondertussen is het begin oktober en zijn we 3 koekendoosjes, een kleine hoofdwonde, een klasuitstap naar het bos en een *dierentuin-in-de-klas* verder. Ook het eerste diploma is binnen, een sportdiploma dan nog wel, van de scholencross. September is een zeer intense maand geweest. Schipperend tussen nieuw en gekend, tussen thuis en school, tussen samen en alleen, tussen nabijheid en afstand nemen, veiligheid en risico, rust en spanning. Ook een maand van vragen en onzekerheden. Gaat mijn kind zich daar wel goed voelen? Hoe zouden ze het eigenlijk doen in de klas? Werken ze goed mee? Hebben ze al nieuwe vriendjes? Klikt het wel met de juf? En ook: hoe kan ik een antwoord krijgen op al deze vragen?

Komende van een klein kleuterschooltje was in het begin het meest indrukwekkende toch wel de grote speelplaats en het grote aantal kinderen dat druk en luidruchtig die speelplaats bevolkt. Imposant, zeker voor de kinderen.

Maar ondertussen lijkt deze speelplaats geëvolueerd tot de grote en erg drukke vertrekhal van de luchthaven, een luchthaven waar alleen vluchten voor kinderen vertrekken. Met service op kindermaat, piloten en hostessen met een heel groot hart voor kinderen.

Het verbaast me hoe snel de leerkrachten je kind kennen, ook zij die je kind slechts één of enkele uren per week zien. Dat maakt dat het vertrouwen in de leerkracht elke dag een beetje meer groeit en dat je weet dat je kind écht wel in goede handen is. 'Hij is zo een knuffelaar!' Ja, inderdaad. Heel extravert en ondernemend, maar een klein hartje en af en toe nood aan een knuffel. Het eerste is vanaf het eerste moment zichtbaar voor de hele wereld, het laatste zie je alleen wanneer het vertrouwen er is en hij zich heel goed voelt. En het is nét daarover dat de juf me aanspreekt. Dat maakt me een beetje warm vanbinnen. Of 'In het begin heeft ze wat afgetast en geobserveerd en bleef ze steeds in mijn buurt, maar nu begint ze toch wat meer afstand te nemen en actie te ondernemen.' Klopt, zo is onze dochter. Ze heeft een veilige plek nodig of een persoon die haar die veiligheid biedt, en pas dan gaat ze exploreren. Goed gezien, juf! Dit toont dat ze zich veilig voelt bij jou, wat ons dan weer gerust stelt en vertrouwen geeft.

Ook de interesse die de juf toont in je kind als individu is bijzonder en maakt dat je kind zich toch een beetje uniek voelt in de grote groep. De *verteltas*, de *extraatjes* die de juf opzoekt over een specifieke hobby om dit aan de klas te illustreren, het lijkt misschien evident maar dit is het volgens mij niet wanneer je 25 leerlingen in je klas hebt. En tóch wordt het gedaan.

Laatst liep ik de school binnen en stelde me aan een juf voor als 'ik ben de mama van...'. 'Ja, dat weet ik!' Hoe, dat weet jij? Ze zitten hier nog maar een maandje en jij, die geen leerkracht bent van mijn kindjes, kent hen toch bij naam en weet dat ik de mama ben? Wederom verbazing, deze keer over de sfeer die in deze school hangt, de nabijheid, de bekendheid, en dit ondanks het grote aantal leerlingen.

De eerste maand op een nieuwe school draait alles heel sterk rond emoties, welbevinden en sociale contacten, ik zou haast vergeten om ook iets over de schoolse evolutie te vertellen.

Ik hoor de juf van het 1e leerjaar op de onthaaldag nog zeggen: 'Pas op, je gaat nog verschieten hoe snel het gaat, dat leren lezen en leren schrijven!'. Dit terwijl een klas vol ouders haar, ongetwijfeld met een beetje ongeloof in de ogen, aankeek. Maar ja dus, na amper één maand lezen we afwisselend de woordjes in het boekje voor het slapengaan en gisteren lag geheel onverwacht een briefje in de keuken met daarop in onvolmaakte letters mijn naam geschreven.

Ook ons kleutertje groeit dag na dag in haar zelfstandigheid ('neen, ik wil dat zelf doen'), haar taalvaardigheid ('ik ga nu efjes naar de boven en kom dadelijk terug maar jij mag ondertussen al een beetje opruimen' - huh??) en op vlak van motoriek (knopen en ritsen zijn in plaats van een probleem, een uitdaging geworden).

Dit alles maakt deze school toch wel heel bijzonder. Op maat van het kind. Zo is het toch ook geweldig dat elke schooldag onderbroken wordt door een *andere les*: maandag ICT, dinsdag turnen, woensdag een kort dagje en fruit, donderdag turnen, vrijdag muziek en andere creatieve activiteiten. Dit breekt voor de kindjes de dag en geeft hen een extraatje om naar uit te kijken. Zo goed geregeld!

Vorige week zaten we net voor het slapengaan gezellig samen in de zetel en zei zoonlief: 'Ooh ik wou dat het al morgen was, dan kon ik al terug naar school gaan.' Wat kan een ouder zich nog meer wensen?

En vanmorgen huppelde zij, na een vluchtig kusje, vrolijk door de zaal naar de bank, om daar haar boekentasje te gaan deponeren. Ik vertrok met een glimlach naar het werk.

De overstap naar de Heilig Hart & College, Halleweg is vlot verlopen.